

Arrest

nr. 141 097 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden via een op 19 juni 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 oktober 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 4 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.06.2013 werd ingediend door :

[M.E.] [...]

en echtgenote:

[A.J.]

en minderjarige:

[M.F.] [...]

[M.A.] [...]

[M.E.A.] [...]

[M.E.] [...]

Nationaliteit: Macedonië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat de heer [M.] zich ondanks zijn moeilijkheden ingeschreven heeft voor het volgen van Franse lessen (zie attestatie de passage), dat betrokkenen hun huur stipt betalen (zie verklaring huisbaas) en dat betrokkenen enkele getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielpcedure en hun procedure 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen verklaarden in België aangekomen te zijn op 04 oktober 2010, op 18 oktober 2010 dienden zij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 31 januari 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielpcedure - namelijk 1 jaar 3 maand 13 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Inmiddels hadden betrokkenen op 02 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag werd onvankelijk bevonden op 21 juli 2011 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 14 januari 2014 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard en er werd aan de gemeente gevraagd om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van artikel 9ter in te trekken en om betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf". Op 20 maart 2014 tekenden betrokkenen beroep aan tegen deze beslissing, dit beroep is nog hangende. Daar dit beroep niet schorsend is, wordt dit niet weerhouden als buitengewone

omstandigheid. Betrokkenen wisten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure en van de behandeling van hun aanvraag artikel 9ter - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Het gegeven dat betrokkenen in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter hebben kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkenen wisten dat ze in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer [M.E.] (namelijk dat zijn medische toestand nauwgezette psychiatrische opvolging nodig heeft, dat artikel 3 EVRM geschonden wordt indien de behandeling onderbroken dan wel stopgezet wordt daar dit gezondheidsrisico's met zich mee zou brengen, dat de behandeling in Macedonië geenszins adequaat was terwijl er nu wel een verbetering is opgetreden, het citaat uit de fax dd. 20.11.2012, dat betrokkene aan een ernstige psychiatrische aandoening lijdt en zich daarom moeilijk kan verplaatsen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkene heeft de hier ingeroepen medische elementen alsook de medische stukken reeds aangewend in het kader van zijn aanvraag artikel 9ter ingediend op 02 mei 2011. Ze werden niet weerhouden en de aanvraag artikel 9ter werd ongegrond verklaard op datum van 14 januari 2014. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Meester [L.] stelt dat de toestand in Macedonië voor de Roma-minderheid dermate schrijnend is dat zij, gelet op de aanhoudende discriminatie en intimidatie van deze minderheden, door een terugkeer het risico lopen op onmenselijke en ontferende behandeling. Alle rapporten zouden wijzen op de vijandigheid ten overstaan van Roma-minderheden en het ontbreken van adequate structuren voor het vrijwaren van hun economische rechten. De raadsheer heeft echter geen enkel bewijsstuk naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkenen effectief het risico lopen op een onmenselijke en ontferende behandeling bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben om op een onmenselijke en ontferende manier behandeld te worden, dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen deze vrees koesteren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).

De raadvrouw van betrokkenen verwijst naar het feit dat de kinderen hier school lopen (zie attestations de fréquentation). De kinderen zouden intussen volledig vertrouwd zijn met het Belgisch onderwijs-, maatschappelijk- en cultureel systeem en niet met dat van hun thuisland waar zij als paria's beschouwd werden. Het zou zeer nefast zijn mocht dit ritme onderbroken worden en de studies stopgezet worden voor onbepaalde tijd. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De

scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hun laatste schooljaar startten de kinderen reeds in illegaal verblijf. De twee jongste kinderen van betrokkenen zijn nog niet schoolplichtig daar een kind in België pas leerplichtig is op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de kinderen omwille van hun origine als paria's behandeld zouden geweest zijn, het blijft hier bij een loutere bewering die niet als buitengewone omstandigheid weerhouden kan worden.

Volgens de advocate zou een terugkeer desastreuze gevolgen hebben voor de toekomst van deze kinderen die hier, in tegenstelling tot in het thuisland, wel een mooie toekomst zouden kunnen uitbouwen. Het gaat hier immers om een kansarm gezin en de ouders alleen zouden hun kinderen daar met moeite uit kunnen helpen. In Macedonië zou hun ondergang en uitsluiting gegarandeerd zijn maar in België zouden zij, mede met hulp en ondersteuning van de geëigende instanties kansen krijgen en iets positiefs bereiken. Er is geen enkele garantie dat zij huisvesting en/of sociale bijstand, laat staan financiële middelen zouden kunnen verwerven in Macedonië. Ook hier gaat het om loutere veronderstellingen die ongefundeerd blijven. Er kan niet voorspeld worden hoe de kinderen hun toekomst eruit zal zien, noch in België, noch in Macedonië. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze een nadeel voor de kinderen, net zoals een verblijf in België niet noodzakelijkerwijze een voordeel garandeert. Evenmin wordt aangetoond dat er in het thuisland geen organisaties bestaan die betrokkenen kunnen begeleiden bij eventuele moeilijkheden die zij zouden kunnen ondervinden om aan de armoede te ontsnappen, noch dat betrokkenen er effectief geen tewerkstelling zouden kunnen vinden om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven om hun kinderen betere kansen op een goede toekomst te bieden.

Er wordt niet aangetoond waarom het feit dat verzoekster ongeschoold is, een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure zou bemoeilijken. Er zijn bovendien vele kansarme en kroostrijke gezinnen die tijdelijk terug dienen te keren naar het herkomstland om de procedure correct te volgen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in deze fase van het onderzoek behandeld worden.

Terwijl verzoekers deze uitsluiting betwisten, nu reeds eerder in andere zin werd geoordeeld, namelijk dat de elementen van integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, temeer daar er geen wettelijke definitie bestaat van wat buitengewone omstandigheden nu eigenlijk zijn en dat de elementen van integratie hun plaats kunnen hebben, zowel in de fase van het gegrondheidsonderzoek, als in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek : dat het immers volstrekt verdedigbaar is om aan te voeren dat de integratie - dewelke inhoudt dat er banden zijn ontstaan met het ontvangstland - een terugkeer bijzonder moeilijk maken;

Terwijl de beoordeling van dat criterium aan de administratie toekomt, doch dat zij geen afdoende motivering geeft door te affirmeren dat deze elementen niet behandeld worden, wegens uitsluitend behoren tot de gegrondheidsfase.

Terwijl het trouwens een lange traditie is dat humanitaire prangende/klemmende situaties via regularisatie zouden opgelost worden; terwijl uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat dit manifest het geval is, temeer daar betrokkenen hier sedert 4/10/2011 een wettig verblijf hadden tot op het ogenblik dat hen een negatieve beslissing werd betekend inzake de aanvraag ogv artikel 9 ter, in februari 2014.

Terwijl het een lange traditie is dat inzake prangende humanitaire situaties, de administratie de bewijslast inzake buitengewone omstandigheden opheft, en er dus van uit gaat dat de lange duur van wettig verblijf in België (wat integratie veronderstelt) wel degelijk voldoet aan het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden;

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing geen van de ingeroepen argumenten weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een indiening in België rechtvaardigen; dat zij die één voor één bespreekt zonder er enig verband tussen te leggen;

Terwijl hierbij alleszins dient opgemerkt te worden dat een beslissing steeds in haar geheel moet gemotiveerd worden rekening houdend met alle argumenten en zij de verschillende argumenten niet elk apart kan beoordelen, zonder ze in verband te plaatsten; dat een zorgvuldige beoordeling dus rekening houdt met de verschillende argumenten -in hun geheel.

Dat zij aldus de duur van de asielprocedure (1 jaar 3 maand en 13 dagen) apart beoordeeld van de duur van het wettig verblijf in het kader van de medische regularisatie aanvraag (ontvankelijk op 21/7/2011 en ongegrond op 14/1/2014).

Terwijl er aldus wordt voorbijgegaan aan het argument van een lang wettig verblijf, met name van meer dan 3 jaar en 3 maanden - voor een gezin met schoolgaande kinderen.

Dat zij bovendien met betrekking tot de immatriculatiekaart afgeleverd in het kader van de medische regularisatie aanvraag stelt dat dit geen verblijfsdocument is, om dan even verderop toch te stellen "dat betrokkenene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9 ter hebben kunnen genieten..."

Terwijl de immatriculatiekaart inderdaad wel een wettig verblijfsdocument is, en de bestreden beslissing hieromtrent interne tegenstrijdigheid vertoont, waardoor de motiveringsplicht uiteraard geschonden wordt;

Terwijl bovendien dit langdurig wettig verblijf wel degelijk zijn belang heeft nu het beoordelen van het bestaan van de buitengewone omstandigheden inderdaad de toets van de proportionaliteit moet doorstaan, - quod non.

Dat volledig onterecht wordt verwezen naar het feit dat betrokkenen niet de facto recht op verblijf verkrijgen ogv een tijdelijk legaal verblijf in het verleden.

Terwijl verzoekers immers zelf bewust zijn van het feit dat zij nog geen wettelijk recht kunnen putten uit dat voorafgaand lang verblijf, doch dat de aanvraag ogv artikel 9 bis en meer bepaald het aantonen van buitengewone omstandigheden zich situeert op het domein van de beoordelingsvrijheid van het bestuur, waardoor verwijzingen naar "recht op verblijf" niet pertinent zijn en wijzen op onoordeelkundige benadering van hetgeen precies in dit kader het voorwerp dient uit te maken van de beoordeling;

Dat de bestreden beslissing de medische elementen onontvankelijk verklaard ogv artikel 9 bis §2, 4°; Terwijl de beslissing inzake de ongegrondheid van de medische regularisatie aanvraag echter niet definitief is en eventueel vernietigd kan worden zodat betrokkenen opnieuw geacht zullen worden wettig in België te hebben verbleven - ook op het ogenblik van de thans bestreden beslissing; terwijl het dus weliswaar mogelijk is om te verwijzen naar artikel 9 bis §2, 4°, doch dat dit enkel mogelijk is nadat de beslissing inzake de medische regularisatie definitief is geworden (quod non), althans indien men het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert, om over alle relevante – definitieve - elementen te beschikken

alvorens een beslissing te nemen; dat hoe dan ook een negatieve uitspraak inzake de humanitaire regularisatie aanvraag slechts wettig kan genomen worden, na een definitieve beslissing inzake een medische regularisatie procedure; dat men immers in het andere geval onmogelijk over alle nuttige en relevante elementen beschikt;

Dat de bestreden beslissing ook het behoren tot de Roma minderheid, gecombineerd met de aanhoudende en verregaande discriminatie ervan in Macedonië, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid;

Terwijl het bestaan van buitengewone omstandigheden niet per se uitdrukkelijk dient bewezen te worden door de verzoekers nu de wet alleen maar stelt dat deze moeten bestaan "in geval van buitengewone omstandigheden";

Terwijl de bewijslast niet éézijdig bij de verzoekers ligt maar dat dit bestaan ook kan aangenomen worden door de administratie in zoverre een element wordt aangehaald en zij ook o.a. ogv eigen informatie, die zij geacht wordt te hebben en te raadplegen - dergelijk element kan nagaan;

Terwijl de enkele verwijzing naar het feit dat verzoekers geen bewijzen, noch rapporten heeft aangehaald in het kader van het "bestaan van buitengewone omstandigheden" niet volstaat als motivering. Dat discriminatie van de Roma minderheid in Macedonië trouwens een algemeen bekend gegeven betreft.

Terwijl trouwens, onder voorbehoud van mededeling van het arrest door verweerster, opgemerkt wordt dat de verwijzing naar de Rechtspraak van de RvV een zaak in volle rechtsmacht (asiel) betreft en hier niet pertinent is; dat er trouwens geen arrest 1018 werd gewezen op 27/7/2007 maar wel een arrest nr 1013); dat de motivering aangetast is door onzorgvuldigheid en niet afdoende is mbt tot hetgeen het voorwerp uitmaakt van de discussie - het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Dat ook het schoollopen van de Roma-kinderen in België niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaardt en er enkel wordt verwezen naar het feit dat zij geen gespecialiseerd onderwijs behoeven en het niet bewezen wordt dat zij als paria 's behandeld zullen worden in Macedonië.

Terwijl ook hier het opleggen van de bewijslast uitsluitend aan verzoekers, een correcte toepassing van artikel 9 bis miskent, nu daarin geen uitsluitende bewijslast rust enkel op de verzoekers;

Terwijl verweerster niet onwetend is omtrent de verregaande discriminatie en uitsluiting van Roma in Oost-Europese landen, waaronder Macedonië.

Terwijl hoe dan ook het feit dat zij al meerdere jaren in België schoollopen, met het Belgisch alfabet, inderdaad een bijzondere moeilijkheid vormt in geval van terugkeer, maar bovendien vooral het feit dat zij wellicht geen toegang zullen krijgen tot verder onderwijs.

Terwijl het weliswaar moeilijk is om te speculeren over de toekomst, doch dat het vaststaat dat een terugkeer naar Macedonië voor deze familie bijzonder moeilijk is; dat dit voortvloeit uit hun lang verblijf in België enerzijds en de moeilijke levensomstandigheden anderzijds in Macedonië voor mensen die behoren tot de Roma minderheid; terwijl uiteraard het feit dat de Heer [M.] ziek is een terugkeer bijzonder moeilijk maakt, ook al zal dit element nog definitief moeten beoordeeld worden in het kader van de hangende medische regularisatieprocedure (beroep RvV).

Terwijl de overheid bij het nemen van haar beslissingen zorgvuldig dient te werk te gaan en rekening dient te houden met alle relevante gegevens; Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat zij zich baseert op correcte feitelijke gegevens, op volledige gegevens en dat zij deze correct beoordeeld.

Terwijl uit de samenlezing van de verschillende door verzoekers aangehaalde argumenten én de gegevens in het administratief dossier met redelijkheid kan en moet besloten worden dat in casu buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die een aanvraag in België rechtvaardigen; anders besluiten komt neer op een schending van het redelijkheidsbeginsel en maakt een manifeste beoordelingsfout uit."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekers betogen dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers menen dat verweerders appreciatie van de door hen aangebrachte gegevens niet aanvaardbaar is.

In eerste instantie stellen verzoekers dat zij niet akkoord gaan met verweerders standpunt dat hun integratie en hun langdurig verblijf in het Rijk niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er dient echter te worden geduïd dat verweerders standpunt niet kennelijk onredelijk is en dat het daarenboven in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In het tweede onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen dat verweerder heeft nagelaten bepaalde gegevens die zij aanbrachten met elkaar in verband te brengen. Zij lichten toe dat de behandeling van hun asielprocedure één jaar, drie maanden en dertien dagen in beslag nam en dat zij tevens tussen 21 juli 2011 en 14 januari 2014 in het Rijk konden verblijven in het kader van een onderzoek met betrekking tot een aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Zij concluderen dat zij dus drie jaar en drie maanden in het Rijk konden verblijven. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de opeenvolging van de procedures die verzoekers instelden en die ertoe aanleiding gaven dat zij in afwachting van een beslissing in het Rijk konden blijven. Hun betoog mist dan ook feitelijke grondslag en doet geen afbreuk aan de correctheid van verweerders vaststelling dat verzoekers wisten *“dat ze in het geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten”* en aan de conclusie dat het feit dat verzoekers tijdelijk in het Rijk konden verblijven in het kader van een asielaanvraag en een aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd op zich geen buitengewone omstandigheid is in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun bewering dat verweerder zichzelf tegenspreekt. Het feit dat verweerder stelt dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel is in de strikte betekenis van het woord en hij uiteenzet dat hij dit document beschouwt als *“een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is”* is niet in strijd met de vaststelling dat een vreemdeling die over een attest van immatriculatie beschikt *“tijdelijk legaal”* in het Rijk kan verblijven.

Daarnaast moet worden geduïd dat de overweging in de bestreden beslissing dat een tijdelijk legaal verblijf geen recht op verder verblijf opent een overtollige beschouwing is in de bestreden beslissing en een grief gericht tegen een overtollig motief niet tot de vernietiging van een administratieve beslissing kan leiden. Verzoekers' uiteenzetting betreffende dit motief is dan ook niet dienstig.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat indien een vreemdeling stelt dat bepaalde omstandigheden het voor hem moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging vanuit het buitenland aan te vragen het hem toekomt om zijn beweringen aannemelijk te maken. Verzoekers kunnen niet worden

gevolgd in hun betoog dat een deel van de bewijslast van het bestaan van buitengewone omstandigheden bij verweerder zou berusten of dat verweerder niet zou mogen vereisen dat overtuigingsstukken worden voorgelegd. Hun bewering dat de discriminatie van Roma in Macedonië een algemeen bekend gegeven is, doet – los van de vraag of dit zo is – trouwens geen afbreuk aan verweerders standpunt dat zij met een dergelijke algemene bewering niet in concreto aantonen dat zij hun aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd niet vanuit hun land van herkomst kunnen doen. De bemerking dat verweerder ter staving van zijn standpunt heeft verwezen naar een niet ter zake doend arrest leidt op zich niet tot de conclusie dat zijn zienswijze foutief is.

Verzoekers' grief omtrent de toepassing van artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet is voorts gebaseerd op een verkeerde lezing van deze wetsbepaling.

Artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Verweerder kan derhalve gegevens die reeds werden “*ingeroepen*” bij een aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd niet aanvaarden als buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Het feit dat een beroep werd ingesteld tegen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd verworpen is dan ook niet van belang. Het gegeven dat een medische problematiek reeds werd aangehaald in een aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd volstaat om te kunnen besluiten dat deze problematiek niet meer op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen bij een latere aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers geven te kennen het niet eens te zijn met verweerders visie dat het feit dat hun kinderen in België naar school konden gaan geen belemmering vormt om terug te keren naar hun land van herkomst om er een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zij stellen te vrezen dat hun kinderen slecht zullen worden behandeld, dat zij problemen zullen hebben op school en dat zij wellicht geen toegang zullen hebben tot verder onderwijs. Verweerder heeft echter op correcte gronden gesteld dat niet blijkt dat hun kinderen in Macedonië geen scholing zouden kunnen verkrijgen en dat evenmin wordt aangetoond dat zij gespecialiseerd onderwijs nodig zouden hebben. Hij heeft tevens toegelicht dat er geen bewijzen werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers' kinderen slecht behandeld zouden zijn geweest. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet door aan te geven dat zij volharden in hun eigen stelling.

De uiteenzetting van verzoekers laat geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Alvorens de bestreden beslissing werd genomen werd vastgesteld dat verzoekers geen nood hebben aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat het gezondheidsprobleem van verzoeker geen hinderpaal vormt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verweerder geen oog zou hebben gehad voor de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij het slachtoffer dreigen te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Nu ook geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers tevens niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK